

Κώστας Λογάρας

ΠΡΟΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Α

Δεν επρέπε, ειπε, καταγής απιθωνοντας το φοινικα, ν αλλάξει το υφος ετου-
της της πολης· πριν δεκα χρονια φευγοντας φορτωθηκε δυο κυματα του
κολπου, τη φοινικια της γηραιας πλατειας και το παλιο δημαρχειο. Γυρισε
πισω με ηλιο κρητικο στα ματια, με καμπο μακεδοντικο στα χερια και
ρουμιελιωτικο ελατο φυτρωμενο στην κοιλια του — ολα διαθρωτικά — ειπε.
Απο την Παλιοβουνα βλεποντας την πολη του, αναγαλλιασε, απ τα μισα
του πελαγου ατενιζοντας σουφρωσε. Κοντα της, ειπε, θα ειναι αλλιωτικά,
κοντρ πλονζε. Ου μα τον Διαι. Πικρο το ημαρ. Ομως ταμουνδια σε κανεναν.
Πως να το πεις, ειπε, σε γυναικα φιλαρεσκη και πορνη για κλιμακτηριο
και ρυτιδες βαθιες;

Το λιμανι ητανε καποτε για τους ανθρωπους και η πολη εμοιαζε νησι, ειπε,
τωρα, πως να το πεις; Η Γκοτση, η Βοτση, η Πατρεως, η Ερμιου και η
Μαιζωνος — υπεροχες αρχιτεκτονικες — πηραν σειρα για κατεδαφιση.
Τ ακροκεραμια σε θεα κοινη: πισω απ τις διτρινες στα φωτα της ραιμπας.
Η Κορινθου, η Γουναρη, η Κανακαρη υπεροχες αρχιτεκτονικες.

Ταμμεντο να γινει, ειπε, και εγενετο.

Σαββατο πρωι. Ραντεβου με το Μερκουριο στα σιδεραδικα, στους χαλικά-
δες και στους γανωματζηδες — ταιρκο η Ηφαιστου.

Τα μουλάρια και τα καρρα, οι γκαβαλινες στην ακρη της πλατειας. Ω
Μερκουριε, Μερκουριε, ειπε, πως να πεταξει το πουλι απο την γκαβαλινα
του δρομου στην κορφη της διπλανης τριανταφυλλιας;

Εεχνα τα αυτα, ειπε ο Θεος, ο μεταπρατης κι ο αγυρτης...

Πως να το πεις λοιπον σε γυναικα φιλαρεσκη και πορνη για ρυτιδες βα-
θιες και κλιμακτηριο;

Στην ανηφορα της Ερμιου πιανει αριστερα - δεξια κοβει δωθενες - κει-
θενες. Ενας ηλιος θαρβατος ειπε κι ανθρωπινότεροι τοιχοι. Η Φοσσα, το
χρωμα της πολης, το γνησιο υφος της πορνης.

Β

Μερα μεσημερι, αρχες του καλοκαιριου, ενα δεντρο στη Γουναρη ελειωσε
μπροστα στα ματια μου σε σχετο φοντο. Σταυροκοπηθηκα, οπως σταν περ-
ναι μπροστα μου η πομπη μιας κηδειας. Απο τοτε το στομαχι μου πηρε
την κατω δολτα. Καθε φορα και περσοτερο το ελκος βουλιαζει βαθια μεσ
στ αντερα μου. Μια και δυο παω στη μανα μου, το και το, της λεω. Κοφε
τα τσιγαρο, μου λεει. «Μανα, μανα, φταιω εγω που ποτε σου δεν εμα-
βες πως τα δεντρα πεθαινονε ορθια;». Εφυγα. Λιγες μερες μετα οι φιλοι
μου οι πιο καλοι, φορωντας παρωπιδες μου ειπανε κοφτα κι εξω απ τα
δοντια: Κωστα, μεχρις εδω. Ειπα να βαλω τις φωνες η να κλαψω. Πηγα
σιτι μου κι εκει, εκει εβγαλα τ αντερα μου τα σαπισμενα με χολη και
αξος. Το ιδιο βιολι γινεται απο τοτε. Εις μνημην. Παλιοτερα περπαταγα
αργα στους δρομους και χαιρομουνα καθως διασχιζοντας τη Γουναρη εφτα-
να στην παλια Ψαραγορα και στο λιμανι. Οι στοες της Κορινθου ητανε κα-
ποτε φιλοξενες, τωρα γινηκανε περιτεχνες, τις αποφευγω.

Ολα γινονται διαστικα. Αλλωστε μονος μου χωρις δεντρα και φιλους δεν
εχει νοημα. Οσα δεθηκαν με αυτη τη πολη, τωρα λυθηκαν. Ας δουτηχω
ως το λαϊμο στη στερνα του Σεφερη, σκεφτηκα, κι απο κει πιο γρηγορα

θα ξεχάσω, δεν το θέλω ετσι. Τα πραγματά σ'αυτή την ψάλη πήρανε άλλη όψη, σκεφτήκα, η ποιήση πήρε τα μάτια της ποιος ξέρει για που.

FUGA

Ένα πρωί ξημερωμάτα η Πατρα ανοίξε στα δυο σαν ώριμο χειμωνικό και σα γυναίκα γκαστρωμένη. Αναμέσα στα πόδια της γλιστρουσε ένα φοβό παιδί. Ένα παιδάκι τοσοδά, νεκρό, που κολυμπάσε στα αίματα κι είχε σπινχτά πλεγμένο στο λαιμό του τον ομφαλίο λώρο. Σε σπιτι ωραίο που μοιάζει με παγοδά, στην οδό Αρατου και στο δωμά της Αγίου Ανδρέου θρηνησάμε την αμοιρή μανά.

Εν ταυτοίς σφυζει η ζωή ακόμα στα γηπεδά δυο δημάτα πιο περά από το σπιτι μου το πατρικό και το καινούριο, κι ο θάνατος ακόμα πιο κοντά μέσα σε κτήρια προκάτ και σε μυάλα αραχνιασμένα. Καθαλίζεω, τότε, το 50άρι μου BMW και μια και δυο και τρεις κυλάω ήρεμα — στο κορμί μου σπινχτά τυλιγμένο το αμπεχώνο — να φέρω γυρά το δεξί λαγονί της λεχωνάς. Φτάνω ψήλα στα πράσινα δέντρα κι αναπνέω. Τι βλέπεις; Ουρανό. Τι πατάς; Γη. Τι τρώς; Φιλέτο, καθημερινά, και του πουλιού το γάλα, θείου συχωράμε. Σ'ένα κλαδάκι πράσινο σπασί μια κουκουνάρα του στη μέση. Καθαλίζεω το 50άρι μου BMW και μια και δυο και τρεις, γραμμή για το άλλο λαγονί της λεχωνάς. Κοντά στην Ευά βρωμάγε αχέτος και σαπισμένο νερό. Θάναι απ τα νερά που σπασάνε όταν γεννισάνε το φοβό μπασταρδό, είπα. Γυρίσα γρήγορα στο σπιτι μου, το πατρικό. Φωνές υστερικές από την κοντινή αρένα. Μία πολιτεία ολοκληρή μοιρολογάει. Κυριακάτικα. Λυρίο, μέρα του Θεού, Δευτέρα, θα πώ την ιστορία του Αλλαρίχου που θα την ξέρουν από πρώτο χέρι τα παιδιά.

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ

Στο Δημήτηρ

Στο 7ο χιλιόμετρο της Εθνικής ο ήλιος βγήκε κατακκοκίγος απ το απενάντι βουνό κι εσκασε πάνω στο γυμνό μου στηθος. Μέσ στην κοιλία μου αρχινάγε το πανηγυρί' το ελκος μου είχε πια επουλωθεί. Πήρανε τότενες φωτιά οι δυο μου οι χορδες κι από το στομά μου εβγήκε η φωνή ζεστή. Fiesta. Πεταξί κατώ το ζωνάρι μου κι αρχίσα να χορεύω κοντά στα γιουφτικά τραντηρία εξω απ την πόλη του Αιγίου. Εδώ μερία οι νερατζίες κι από την άλλη οι λειμονίες γελαγάνε στημένες σε παρελάση. Fiesta. Στην Κορινθό μαντρασοίχοι κι οδυνηρά συρματοπλεγμάτα. Τι τα ζητάς και τι γυρεύεις; είπα. Κλίνει λοιπόν στ'αριστερά. Στο καφενείο του ΟΣΕ ο ήλιος μπήκε καθετά στα φλυτζανάκια του καφέ. Μυρίζε κυμά και petroil του αργού Σαρωνικού. Ο tempora, ο mores, είπαμε και οι δυο, και κανάμε πομπή στους μαυρούς καφεδες. Τραγουδι το τραγουδι με το γκαζί πατημένο στα 100 μπήχαμε μια φορά κι έναν καιρό στην Ελευσίνα. Καψά η μέρα τ'Αγιαντρία στην Αθήνα. Θήσειο, Μακρυγιάννη, Σύνταγμα. Αγαπημένα μου μπόντελα. Για μια στιγμή, για μια στιγμή μονάχα μυρίσα άρωμα ζωντανό από τη σάρκα της μανταμ Ορτάνς. Στεκομούνα στην ακρή δίπλα στο φανάρι της μεγάλης πλατείας. Μνήμη ρουφίανα, είπα, και πληγή βαθιά το υφός της αιωνίας πόλης. Ford Fiesta. Φευγάμε παλι. Διπλώθηκα στα δυο μου τα κομμάτια και με το γκαζί πατημένο στα 100 ημούνα παλι — όπως με βλέπεις και σε βλέπω — ο εαυτός μου.